

EDITORIAL

Reforma de la justícia, reforma de l'ensenyament i totalitarisme

Aquests dies és notícia a la premsa local la reforma de l'administració de justícia. Entre altres coses perquè s'ha incorporat un nou jutge titular als jutjats de Granollers, de la qual cosa ens n'hem d'alegrar degut a les precàries condicions de personal que patia i pateix encara la justícia a la nostra ciutat i comarca. Sempre s'ha dit que la justícia espanyola és lenta, cara i insegura, i potser és veritat, però hi ha un aspecte que voldríem comentar i que ens sembla tan preocupant o més que aquell del cost, de la lentitud i de la falta de seguretat. És el tema de la ignorància i el desconeixement, no ja de l'existència del poder judicial, del que fa i del com ho fa, sinó fins i tot del vocabulari habitual de l'advocat i del jutge. Aquesta setmana, com a conseqüència dels fets locals que hem esmentat, hem intentat de preguntar a joves estudiants entre setze i vint anys el significat de paraules com Consell General del poder Judicial, Tribunal Constitucional, resolucions, audiències, tramitació de procediments, nul·litat de l'assumpte, audiència provincial, recurs d'apel·lació, celebració de la vista, nul·litat de l'actuació, recórrer una sentència, empara i tutela, citació oportuna, etc... Rares vegades hem comprovat el coneixement del vocabulari. Ja és curiós la falta de preguntes de caràcter judicial o legal entre els concursos de "saber més o menys" de la televisió.

Es fa difícil de comprendre perquè, dels tres poders de l'estat, l'executiu, el legislatiu i el judicial, el més desconegut sigui el judicial. Generalment només es coneix el folklore que surt tan sovint pels mitjans de comunicació, de la vestimenta i gestos teatrals dels advocats, dels fiscals i dels jutges de les pel·lícules. Es fa imprescindible un millor coneixement de tot el món de la justícia. És important que aquest tema s'introdueixi dintre de la vida cultural, normal, de l'home del carrer. Sovint llegim a la premsa que passarà a l'economia, la indústria i el comerç del nostre país quan la integració a les Comunitats Econòmiques Europees sigui una realitat. Rares vegades hem sentit, però, que passarà en el terreny de la justícia i a quin nivell respecte a Europa ens trobem. És per tot això que ens atrevim a insinuar la necessitat d'incloure en els programes d'ensenyament, temaris de dret i de procediments de treball de la justícia. Potser en un moment de reforma educativa podria tenir-se en compte aquesta mancança i evitar així que per ignorància de la matèria judicial el poble arribi a perdre la noció del que és el poder judicial. Això podria significar que, per ignorància de la matèria, es calgués en un totalitarisme que a l'estat espanyol, dissortadament, ja hem patit massa vegades.

Cau el mur d'Alemanya, no el d'Espanya

—Alvar Maduell—

Un dels primers actes públics, amb ressò internacional, de Václav Havel, nou president de Txecoslovàquia, portat per l'eufòria del seu recent nomenament en olor de democràcia, ha estat declarar-se partidari decidit de la reunificació d'Alemanya, dins el procés d'una futura unitat europea, en la confiança que això significarà "destruir tots els murs per tal de construir un món en pau i solidaritat".

Un diari de Barcelona, estampat encara en la llengua de Valladolid, encapçalava significativament a tota pàgina la notícia amb un gros títol que deia: **Havel lla-ma a destruir todos los muros**. Títol clarificat amb un altre, a primera plana:

Havel aprueba una Alemania unida en una Europa sin muros. Aquest governant nou de trinca, si bé demòcrata clandestí durant molts anys, entenent que la unitat d'Europa i la unitat d'Alemanya són dues cares d'una mateixa moneda, es declarava partidari, sense restriccions, d'una Europa sense barreres.

Molts dels qui recorden haver viscut, com a contemporanis, l'edificació de la muralla de Berlín i la instal·lació del teló d'acer, han pogut contemplar ara amb goig com el mur s'esberlava i quedava destruït. Molts dels qui, com a testimonis contemporanis, han vist desaparèixer del mur o les filferrades, han vist morir prop del mur o les filferrades, ara han pogut observar intenses manifestacions de joia popular dels qui finalment han travessat el vell teló de ferro. Les espinoses filferrades, sembrades de bombes, que migpartien agressivament el continent en dues Europes, acabaran reduïdes a unes línies de punts imaginaris i convencionals.

Al costat d'això, l'artificial muralla del Pirineu, l'ignominios mur que fa de frontera d'Espanya i divideix en dues parts Catalunya, aquest no ha caigut ni s'ha esberlat. A diferència del mur de Berlín, cap dels nostres contempora-

nis no ha vist aixecar el mur de la Cerdanya, i podria ser —si els qui es diuen demòcrates i esquerrans no s'afayen a esdevenir acceleradament bons demòcrates i bons esquerrans— podria ser, dèiem, que cap de nosaltres no arribi a veure'l destruir i anorreat. Estrany mur col·locat, segons el text d'una recent felicitació natalenca:

entre mitja i mitja Cerdanya, entre Catalunya i Espanya...

O, dit més exactament, entre el Vallespir i l'Empordà o la Garrotxa, entre el Conflent i el Ripollès, o entre el genèric Rosselló de França i una igualment genèrica Catalunya de quatre províncies homologades.

Com a europeus ens avergonyia el mur de Berlín, encertadament qualificat de mur de la vergonya, i en canvi sembla que no ens fa vergonya la muralla de la Cerdanya, que no sols parteix una nació, la nostra nació —tan respectable com la dels alemanys— sinó que migpateix, malparteix una comarca més unitària i compacta que la mateixa ciutat de Berlín. No ens fa vergonya com a europeus i ni potser com a catalans.

I l'una és tan vergonyosa com l'altra. O la nostra és encara més vergonyosa que l'alemanya, perquè allà el poble sempre reclamava, sempre anava protestant, en la mesura de les seves minses possibilitats postbèliques de poble derrotat. Perquè allà la gent encara tenia memòria. Mentre que aquí, poble també derrotat, la gent no té ni tenia consciència, no té ni tenia memòria. O molt poca.

Els governs, però, sempre a la lluna. Als governants de l'Alemanya oriental, dita **democràtica** com a títol honorífic, mentre ells manaven ja els estava bé la muralla. Als governants de París, de la meravellosa França dels drets humans, ja els està bé l'absurda frontera del midi i no tenen remordiments de consciència per haver adquirit, amb hàbils tripijocs, la

finca que els oferi com a dot la inèpcia diplomàtica, segellada com cal —"comme il faut"— a l'illa del Bidasoa. Als governants de Madrid —hereus dels galdosos patriotes que s'ufanaven d'haver esmotxat la seva Catalunya, uns per la banda del nord, uns altres per la banda de ponent— sentimentalment els neguiteja sense parar la roca de Gibraltar però mai no han perdut mitja horeta de son preocupats per la porció de país regalada sota el domini francès, perquè l'actual muralla guillotadora ja els està prou bé, i en el fons del fons mai no s'han cregut que la Catalunya catalana fos el seu país, sinó un territori estrany i rebec que no calia estimar ni defensar, però sí munyir.

A Berlín hi havia el mur de la vergonya. Vergonya dels orientals i vergonya dels occidentals, vergonya de tothom. Era un mur que gaudia de molta publicitat i on s'hi feia força turisme. Aquest mur ha caigut. Dins de Catalunya, Espanya hi té també un mur de la vergonya, que separa Cerdanya de la Cerdanya, que separa catalans de catalans, que separa el Canigó de la majoria dels qui el tenen per seu, el canten i l'estimen. Aquest altre mur, en canvi, no ha caigut. I resulta que, per ignorància, per incultura històrica, per sistemàtica alienació de les consciències, pocs s'adonen de la vergonya que representa el mur d'Espanya, de la vergonya del mur a la Cerdanya, de la vergonya del mur que divideix Catalunya per dins des de fa segles.

I la veritat és que ens hauria d'avergonyir aquest **no tenir vergonya**. I avergonyir-nos que Alemanya ja hagi enfilat, després de pocs anys, la solució del seu problema, mentre que a Catalunya i a Espanya, amb un bunyol crònic des de fa segles, no s'ha vist mai ni el més lleu indicatiu de voler esmenar el nyap monumental del nostre mur septentrional. Avergonyir-nos d'aquest immens error enquistat, donat còmodament per bo pel simple fet de ser oficial.

La inevitable independència de Catalunya

—Carles G. Camins—

Siguem assenyats. Ni a la Unió Soviètica ningú no pot ser ja tan fatxendós i sapastre d'afirmar que és un estat indivisible. Qui pot segrestar eternament la voluntat d'un poble que vol ser lliure?

Així, com és que encara es parla de que Espanya és una unitat indivisible? En ella no hi malviuen nacions diverses?

Quan el senyor Felipe González diu que la "Unidad de España" és inqüestionable, en quina Europa viu? Quina mena d'obsessió neuròtica i antidemocràtica pateix, que pot portar-lo a l'aberrada de condicionar el desig i el criteri de les generacions del futur? Talment com un Hitler que volia fer una civilització per mil anys, ara vol fer indissoluble un estat pels segles dels segles.

És tan cec o tan feixista per no veure que vivim en l'Europa de l'alliberació de les nacions?

I aquesta Europa no s'acaba allà on abans hi havia el Mur de Berlín, ni es limita a Maldàvia, arriba fins l'Atlàntic.

Pensar que l'Estat espanyol no

pot "desconstituir-se", és no comprendre ni el que vol dir el mot Estat. Tota definició d'Estat que vulgui presentar el concepte com a propi d'una entitat immutuable i eterna, traïx el sentit mateix de la paraula Estat, que des d'Estat d'Ànim a Estat de Salut, es refereix sempre a quelcom canviable.

Pressuposa una situació transitòria. En certa manera, Estat és el contrari del mot permanent.

Sabeu on rau la força de la pregunta: Serà el 1992 l'any de la Independència de Catalunya? Simplement en el fet de plantejar una qüestió plenament d'acord amb l'afany d'independitzar-se que tenen tots els pobles d'Europa. Perquè, en aquest sentit, es miri per on es miri, si hi ha morts a Romania també n'hi ha a Euskadi.

Totes les nacions d'Europa, demanen un altre equilibri entre elles, sense que la burocràcia dels estats anacrònics pugui emascarar colonialismes d'unes nacions sobre les altres.

No es tracta de crear noves

fronteres, sinó que ningú no vulgui envair la casa del veí.

Tanmateix posats en aquesta evolució, assegurar que és inevitable la Independència de Catalunya, pot esporuguir molts esperits pusilànimes que pensen més en les angoixes del passat que no en les esperances del futur.

Als porucs sempre els ofega la incertesa, la duplicitat i el neguit. I tal com diu Carles M. Espinall, en l'epíleg del llibre "Serà el 1992 l'any de la Independència de Catalunya?": "Tots els símptomes indiquen que d'aquí al 1992 aquesta incertesa, duplicitat i neguit, anirà fent-se més evident. De qui podem refiar-nos? En aquest aspecte, és bo de veure com la gent jove es prepara i mobilitza per ocupar els llocs de comandament de la nostra nació, al marge de les ambigüitats dels qui "oficialment" voldrien fer-nos creure que "no passa res" i pretenen entretenir-nos amb festasses esportives".

Carles G. Camins és
Empresari, expert en
informàtica i psicòstèsia

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita
Premsa Vallesana
President
Jesús Solsona i Ollé

Redactors, col·laboradors i corresponals: Alvar Maduell, Miriam Viaplana, Miriam Torres, Joan Sala Vila, Llorenç Pascual, Eugeni Estrada, Francesc Pujol, Montserrat Saboya, Montserrat Mir, Joan Serrat, Josep Bosch, Martí Parera, Xavier Mari, Esteve Sala, Ofèlia Roca, Juli Valls, Pere Comas, Salvador Estany, Pere Valls, Genís Sunyol, Francesc Rocasalbas, Martí Boada, Pere Mateu, Santiago Cucurella, Lourdes Cu-

bells, Jaume Rodri, Joan Colomé, Josep Macià i Macià, Josep Garcia. Esteve Gironella, Jordi Ribó (fotografia).
Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)
Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers
Impressió: Editorial Gironina, S.A.
Dipòsit legal: B 332278
Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.